

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **G. D.**, zastoupené Mgr. Marcelou Zavřelovou, advokátkou se sídlem v Mladé Boleslavi, Kafelova 404, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2005, č. j. 64 Az 148/2004 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2005, č. j. 64 Az 148/2004 – 18, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 21. 7. 2004, č. j. OAM-2345/VL-10-19-2004, jímž byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že stěžovatelka na Ukrajině měla problémy s manželem, který ji v opilosti napadal a nesouhlasil s rozvodem. Měla také ekonomické problémy při péči o své děti, protože jí manžel dostatečně finančně nepřispíval. Neuvedla tedy žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Skutečnosti, na základě nichž je žádost zamítnuta podle § 16 zákona o azylu, jsou v zákoně zařazeny mezi důvody obecně vylučující udělení azylu, tj. včetně udělení azylu z humanitárních důvodů. Stěžovatelka měla možnost vyjádřit se před vydáním správního rozhodnutí k podkladům, případně navrhnout jejich doplnění. Ministerstvo si opatřilo potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami bylo ministerstvo vedeno při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodovalo. Nic ze správního spisu nenaznačuje, že by se ministerstvo nezabývalo touto věcí odpovědně a svědomitě, a protože námitky ohledně procesního předpisu byly uvedeny zcela obecně, krajský soud se jimi dále nezabýval.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítala důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Za naprosto nedostatečné označila odůvodnění, proč nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Ministerstvo i krajský soud se zabývaly stěžejně ustanovením § 12 zákona o azylu se závěrem, že neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v tomto ustanovení zákona o azylu. Stěžovatelka uvedla, že z Ukrajiny byla nucena vycestovat, protože měla problémy s manželem, který ji v opilosti napadal a nesouhlasil s rozvodem. Manžel jí nedostatečně finančně přispíval a s tím byly spojené ekonomické problémy při péči o děti. Při odchodu ze země původu tam musela zanechat své děti, o které se nyní stará její starší sestra. Stěžovatelka se obává pronásledování ze strany manžela, bojí se o zdraví své i svých dětí. Chtěla by v České republice pracovat a dlouhodobě žít, chtěla by se zde starat o své děti. Domnívá se, že jsou v jejím případě dány skutečnosti hodné zvláštního zřetele a že tedy splňuje podmínky pro to, aby jí byl azyl udělen z humanitárního důvodu. Proto se domáhala zrušení napadeného rozsudku a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Ministerstvo ve svém vyjádření popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Ministerstvo odkázalo na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. Pokud se jedná o námitky týkající se neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu odvolalo se na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 1. 2004, sp. zn. 59 Az 719/2003, podle kterého je azyl z humanitárních důvodů institutem zcela výjimečným, jímž nelze řešit získání povolení k pobytu v České republice. Azyl je pouze jednou z více možností, na základě kterých může cizinec pobývat na území České republiky. Podmínky pro udělení azylu jsou přitom stanoveny v zákoně velice přísně. Za stanovených podmínek lze využít k úpravě legálního pobytu v České republice institutů obsažených v zákoně č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Navrhlo proto zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Zákon o azylu vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12, § 13 a § 14 stanoví také vylučující důvody, při jejichž naplnění nelze žadateli azyl udělit. Tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a 16 zákona o azylu. Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně

nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 citovaného zákona.

Pokud jsou splněny podmínky stanovené v § 16 odst. 1 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti, což stěžovatelka v podané kasační stížnosti nezpochybnila, není zákonný důvod zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, jak na to poukazuje stěžovatelka v kasační stížnosti, protože udělení azylu podle citovaného ustanovení je za takové situace vyloučeno. Pouze uvádí-li žadatel o azyl skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu a tyto důvody nejsou shledány relevantními, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu. Z uvedeného vyplývá, že nebylo-li rozhodováno o neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, nemohlo být ani posuzováno, zda by bylo možno udělit azyl podle § 14 zákona o azylu. Proto není opodstatněné, vytýká-li stěžovatelka nedostatečnost odůvodnění, proč nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu